

Junarunoja ruuhka-Suomesta

Turun Sanomat 13.6 2010 02:38:23

• Olli Sirkiä: Seuraavana Pasila. Like 2010. 100 s.

Olli Sirkiän esikoisteos ankkuroi runonsa IC-aikaan. Eteläisen Suomen työmatkajuniin ja pääkaupungin liikekeskustan hälinään sijoittuva kokoelma ei kokonaisuutena toimi parhaalla mahdollisella tavalla, mutta sillä on kiistatta ansiokkaat ja mukaansatempaavat hetkensä.

Aihetasolla työmaaliikenteen ympärille rakentuva teos riisuu junamatkan romanttisista puitteistaan. Kokoelman runoissa intercity näyttäytyy arkisen steriilinä välitilana julkisen ja yksityisen hämärällä raja-alueella.

Teoksen runoilmaisuus rakentuu havaintojen ja impulssien yhtäaikaisuudessa ja päällekkäisyydessä. Tuloksena on paikoin omaleimaisen kiehtova ja rytmisesti viehättävä sekamelska, metaforiseen aamujunaan eksyneiden todellisuuksien yhteentörmäys: "kiskot täynnä harmaata lankaa / ratapölkkyt ja niiden välit / lanka lentää tuulesa tarttuu ihmisjalkaan / käsiin tarttuu harmaata lankaa / lautaset täynnä, silmät täynnä / harmaata lankaa / kynä, taivas / ja häntäänsä kiskova tähti".

Epätasainen materiaali

Jokainen teoksen seitsemästä osastosta kehystetään proosamuotoa lähestyvällä prologilla. Ratkaisu sitoo kiitettävällä tavalla kokoelman teemoja yhteen, mutta teksteinä sikermien esipuheet jäävät runollisemman ilmaisuuden jalkoihin.

Lievään mammuttitautiin sairastuneen esikoisen runomateriaali ei sekään harmi kyllä ole aivan tasalaatuista. Laajemmat, epäsäännöllisen ja hypnoottisiakin sävyjä saavan toiston varaan rytmittyvät tekstit ovat kokoelman selkeästi vahvinta antia.

Sen sijaan sataan sivuun mahtuu aivan liiaksi tiiviimpää runokieltä tavoittelevia ja pahimmillaan varsin latteita täytepaloja: "helsingissä sataa, kadut ovat jokia / ihmiset uivat sielut vapisten, sydänten syke suussa". Teoksen paikoin melko totunnainen kielikuvasto kaipaisi alati rinnalleen sellaista tekstiainesta, joka rikkoo ja asettuu vastahankaan.

Yritys ajankuvaksi

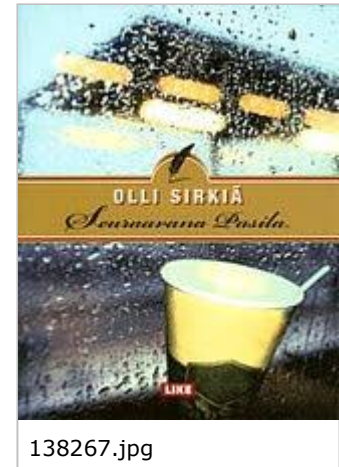
Toinen kokoelman lukemista häiritsevä elementti on jopa esikoisteoksen mittakaavassa ylimitoitettu metalyyrisyys, runon ja runoilijuuden luonteen pohtiminen. Sirkiän runoissa tyylikeino kytkeytyy arkisten ilmiöiden runollisuuden esiinnostamiseen, mutta muuttuu toistuvassa, sarkastisessa suorasanaisuudessaan kokoelman loppupuolella jo puisevaksi.

Laajan tekstimateriaalin kaikkalainen karsiminen ja tiivistäminen olisi epäilemättä tuonut teokseen jämäkkyyttä, kasvattanut sanottavan painoa. Sirkiän esikoisen säkeistä kun puskee esille jo kehittynyt ääni, joka nyt jää ajoittain köykäisempien kuiskausten varjoon.

Kokoelmassa on myös selvää – eikä suinkaan täysin epäonnistunutta – yritystä ruuhka-Suomen ajankuvaksi, vaikka pintapuolisen kriittiset viittaukset tägeillä merkityn kertakäyttökieleen valtaan ja kvartaalitalouden määräämään elämänrytmiin jäävätkin vielä kehittelyn asteelle.

MIIKKA LAIHINEN

Copyright © 1996-2009 Turun Sanomat | | |

138267.jpg